

Una tesi constata que el delta de l'Ebre té 8.000 anys

■ La presència al sòl de diferents espècies de foraminífers bentònics (microorganismes que es troben als sediments) o diatomees (algues unicel·lulars) poden ser molt útils a l'hora de caracteritzar determinats hàbitats i saber la seua evolució al llarg del temps. Així ho constata la tesis doctoral *Benthic diatoms and foraminifera as indicators of coastal wetland habitats: application to palaeoenvironmental reconstruction in a Mediterranean delta*, de Xavier Benito, una tesis doctoral dirigida pel Programa d'Ecosistemes Aquàtics de l'IRTA i el Centre del Canvi Climàtic C3 del campus Terres de l'Ebre de la Universitat Rovira i Virgili, presentada al campus ebrenc. Una de les conclusions principals que posa damunt la taula és que aquests microorganismes poden ser molt útils a l'hora de fer una reconstrucció paleoclimàtica d'espais tant vulnerables al canvi climàtic com som els deltes.

De fet, per dur a terme la seua recerca el científic ha agafat mostres del sòl a diferents punts del delta de l'Ebre, tant de la superfície com de la plataforma deltaica submergida, fins a uns 20 metres de fondària. D'aquestes mostres de sediments deltaics s'han analitzat les espècies de foraminífers bentònics presents i la seua antiguitat a través de la prova del carboni 14 i la de l'isòtop del plom. «Això ens ha permès rebutjar la hipòtesi que en època romana, és a dir fa 2.000 anys el Delta encara no existia, i constatar que com la resta de deltes del Mediterrani té una antiguitat d'uns 8.000 anys», explica Benito.